

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 12, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:403](#) 05-04-2022

Vordering benadeelde partij met betrekking tot gestolen maar teruggevonden parfumflessen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:507](#) 05-04-2022

Was er op het moment van de beslissing van de rechtbank sprake van een verdenking van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:501](#) 05-04-2022

Vervolgingsuitlevering opgeëiste persoon naar Israël ter zake van de verdenking van verstrekken en uitvoer van MDMA en deelneming aan criminele organisatie die het plegen van deze feiten tot oogmerk heeft.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:513](#) 05-04-2022

Militaire zaak. Medeplegen van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:515](#) 05-04-2022

Militaire zaak. Medeplegen van als militair opzettelijk een andere militair feitelijk aanranden, meermalen gepleegd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:366](#) 05-04-2022

Getuigenverzoeken ontnemingszaak.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:475](#) 05-04-2022

Cassatie in het belang der wet naar aanleiding van uitspraken HvJ EU inzake toegang tot gegevens.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:402](#) 29-03-2022

Mensenhandel. Onvindbare getuige post-Keskin.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:341](#) 29-03-2022

Post-Keskin. Verzoek tot horen getuige met betrekking tot gebruik van geweld door verdachte is afgewezen omdat horen niet noodzakelijk is.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:471](#) 29-03-2022

Opzettelijk aanwezig hebben hennep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:365](#) 29-03-2022

Profijttontneming uit telen hennep? OM-cassatie. Geerings-jurisprudentie.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:457](#) 29-03-2022

Beklag, beslag op auto onder zoon (verdachte in strafrechtelijk onderzoek) van klagster.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:401](#) 29-03-2022

OM-cassatie. Ontvankelijkheid OM in de vervolging bij recidiveregeling artikel 123b WvW 1994.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:470](#) 29-03-2022

Rijden terwijl verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, artikel 9.2 WvW 1994. Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:472](#) 29-03-2022

Profijttontneming uit opiumdelicten, 'voldoende aanwijzingen' dat betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel heeft verkregen uit soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr.

RECHTSPRAAK

Cassatie in het belang der wet naar aanleiding van uitspraken HvJ EU inzake toegang tot gegevens.

Cassatie in het belang der wet naar aanleiding van uitspraken HvJ EU inzake toegang tot gegevens.

Cassatie in het belang van de wet naar aanleiding van uitspraken van het HvJ EU in de zaken *Tele2 Sverige en Watson*, *Ministerio Fiscal*, *La Quadrature du Net e.a.* en *Prokuratuur*. Het verlenen van toegang tot verkeers- en locatiegegevens (waaronder identificerende gegevens) als bedoeld in onder meer artikel 126n, 126na, 126ni Sv. Toepasselijkheid van Richtlijn 2002/58/EG en conformiteit nationale bepalingen met deze richtlijn.

De Hoge Raad gaat in op de betekenis en de (mogelijke) gevolgen van voornoemde uitspraken van het HvJ EU voor de toepassing van voornoemde strafvorderlijke bevoegdheden. Daarbij besteedt de Hoge Raad aandacht aan i) het toepassingsbereik van Richtlijn 2002/58/EG, ii) de voorwaarden met betrekking tot het verlenen van toegang tot verkeers- en locatiegegevens aan overheidsinstanties, iii) de (betekenis van) – door het HvJ EU in zijn rechtspraak gebruikte begrippen – ‘precieze conclusies over de persoonlijke levenssfeer’, ‘ernstige strafbare feiten’ en ‘ernstige criminaliteit’, iv) de kring van personen tot wier gegevens toegang kan worden verleend, v) de toetsing voorafgaand aan de toepassing van de bevoegdheden uit het Wetboek van Strafvordering en vi) de (mogelijke) rechtsgevolgen van vormverzuimen die bij de uitoefening van voornoemde bevoegdheden worden begaan.

De Hoge Raad oordeelt dat de huidige strafvorderlijke regeling niet in overeenstemming is met de eisen die Richtlijn 2002/58/EG stelt, als de toepassing van de betreffende bevoegdheid met zich brengt dat sprake is van een ernstige inmenging in het recht op bescherming van het privéleven en de beslissing tot de toepassing van die bevoegdheid wordt genomen door de officier van justitie. De Hoge Raad bepaalt dat als de officier van justitie verkeers- en locatiegegevens wil verkrijgen die meer omvatten dan uitsluitend identificerende gegevens, hij gehouden is een schriftelijke machtiging van de rechter-commissaris te vorderen voor het vorderen van die gegevens.

Verder stelt de Hoge Raad prejudiciële vragen aan het HvJ EU over de toepasselijkheid van

Richtlijn 2002/58/EG bij het verlenen van toegang tot gegevens die niet worden bewaard op grond van wettelijke maatregelen als bedoeld in artikel 15 lid 1 Richtlijn 2002/58/EG, de (al dan niet autonome) betekenis van de begrippen ‘ernstige strafbare feiten’ / ‘ernstige criminaliteit’ / ‘zware criminaliteit’ en de mogelijkheid van het verlenen van toegang tot verkeers- en locatiegegevens (anders dan uitsluitend identificerende gegevens) als geen sprake is van ernstige strafbare feiten of ernstige criminaliteit, als in het concrete geval naar verwachting slechts een geringe inmenging wordt veroorzaakt in het recht op bescherming van het privéleven van de gebruiker.

Met betrekking tot het middel oordeelt de Hoge Raad dat het faalt: het kennelijke oordeel van de rechtbank dat een machtiging kan worden verleend tot het vorderen van verkeers- en locatiegegevens, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:475

Zaaknummer: 21/04869

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, V. van den Brink, T. Kooijmans en M. Kuijer

Advocaten: B.F. Keulen

Wetsartikelen: 126n, 126na, 138g, 138h en 126ng

RECHTSPRAAK

Getuigenverzoeken ontnemingszaak.

Getuigenverzoeken ontnemingszaak.

Wenk

De verdediging klaagt namens betrokkene, ten aanzien van wie een ontnemingsvordering is ingesteld vanwege onder meer fraude met hypotheeken en bouwdepots, over de afwijzing door het hof van het verzoek om getuigen [15], [16], [18], [19], [21], [17], [22] en [20] als getuigen te horen in de tegen de betrokkene gevoerde ontnemingsprocedure, nu de voornoemde getuigen al gehoord waren in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak.

Het hof heeft ten aanzien van de afwijzing overwogen dat naar het oordeel van het hof de noodzaak tot het horen van deze getuigen niet is gebleken. Deze getuigen zijn reeds eerder bij de rechter-commissaris gehoord. In het licht van deze verhoren acht het hof de verzoeken onvoldoende onderbouwd.

De Hoge Raad haalt artikel 418 lid 2 Sv en ECLI:NL:HR:2022:147, r.o. 3.2.1 aan en overweegt dat in ontnemingszaken eveneens de verplichting geldt om een verzoek tot het horen van getuigen te motiveren. Bij de beoordeling of het verzoek tot het horen van getuigen naar behoren is onderbouwd, kan de rechter in de ontnemingszaak onder meer acht slaan op de al verkregen resultaten van het voor de ontnemingszaak relevante onderzoek alsmede het procesverloop in de ontnemingszaak. Daarnaast kan de rechter bij de beoordeling van de vraag of het horen van de getuigen waarop het verzoek betrekking heeft, relevant is voor de in de ontnemingszaak te nemen beslissingen, betrekken de wijze waarop het openbaar ministerie – door het presenteren van financiële gegevens en berekeningen – zijn standpunt met betrekking tot de oplegging van een ontnemingsmaatregel heeft onderbouwd en de mate waarin dat standpunt voorshands aannemelijk kan worden geacht. (Vgl. in enigszins andere bewoordingen ECLI:NL:HR:2002:AD8950.) Verder kan de rechter in de ontnemingszaak bij deze beoordeling acht slaan op de omstandigheid dat in de strafzaak al getuigenverklaringen zijn afgelegd waarvan de inhoud van belang is voor de in de ontnemingszaak te nemen beslissingen, mits deze verklaringen deel uitmaken van de processtukken van de ontnemingszaak.

De Hoge Raad overweegt dat hij zijn rechtspraak over de eisen die in strafzaken gelden met betrekking tot de onderbouwing van verzoeken van de verdediging tot het oproepen en horen van getuigen, ten dele heeft bijgesteld in ECLI:NL:HR:2021:576 naar aanleiding van ECLI:CE:ECHR:2021:0119JUD00220516 (*Keskin/Nederland*). Kort gezegd en voor zover hier van belang, houdt die bijstelling in dat in gevallen waarin een getuige een verklaring met een belastende strekking heeft afgelegd, het belang bij het oproepen en horen van die getuige moet worden voorondersteld, zodat van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang mag worden verlangd. Deze bijstelling is ook in ontnemingszaken van betekenis, maar alleen indien en voor zover het verzoek tot het horen van getuigen is gedaan in verband met een in de ontnemingsprocedure te nemen beslissing die ertoe strekt dat de betrokkene zelf een concreet aangeduid strafbaar feit heeft begaan. Als het getuigenverzoek is gedaan in verband met een andere beslissing, zoals de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, de verdeling van dat voordeel of de gemaakte kosten, geldt onverminderd dat de rechter bij de beoordeling van een verzoek tot het horen van een getuige mede in zijn oordeel kan betrekken of het betreffende verzoek van de verdediging, mede in het licht van de door het openbaar ministerie aan zijn vordering ten grondslag gelegde financiële gegevens, is voorzien van een onderbouwing waaruit blijkt waarom het horen van die getuige van belang is voor die beslissing (vgl. ECLI:NL:HR:2021:1749).

De Hoge Raad overweegt dat voor zover de klacht ervan uitgaat dat het hof in deze ontnemingszaak bij de beoordeling van het verzoek tot het horen van genoemde getuigen niet in aanmerking mocht nemen dat deze getuigen eerder zijn gehoord in de strafzaak, dat op een onjuiste rechtsopvatting berust. De rechter in de ontnemingszaak mag bij zijn beoordeling van een verzoek tot het horen van een getuige acht slaan op de omstandigheid dat deze getuige in de strafzaak al een verklaring heeft afgelegd waarvan de inhoud van belang is voor een in de ontnemingszaak te nemen beslissing, mits deze verklaring deel uitmaakt van de processtukken van de ontnemingszaak. Met betrekking tot het criterium aan de hand waarvan de rechter het getuigenverzoek moet beoordelen, geldt in ontnemingszaken dat onder het in artikel 418 lid 2 Sv (welke bepaling op grond van artikel 511g lid 2 Sv ook op ontnemingszaken toepasselijk is) bedoelde verhoor van de getuige in eerste aanleg, moet worden verstaan een verhoor in eerste aanleg in de ontnemingszaak. De Hoge Raad oordeelt dat het feit dat het hof ten onrechte het noodzakelijkheids criterium van toepassing achtte omdat de betreffende personen al als getuigen bij de rechter-commissaris zijn gehoord in de strafzaak, op zichzelf echter niet tot cassatie leidt. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof – ongeacht het toepasselijke criterium – bij zijn beoordeling van het verzoek tot het horen van een getuige over gemaakte kosten in zijn oordeel kon betrekken de vraag of het betreffende verzoek was voorzien van een onderbouwing waaruit blijkt waarom het horen van die getuige van belang is voor zijn beslissing daarover.

De Hoge Raad oordeelt dat voor zover de klacht klaagt over de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat de verzoeken tot het horen van deze getuigen onvoldoende zijn onderbouwd nu deze getuigen 'reeds eerder bij de rechter-commissaris [zijn] gehoord' dat terecht is voorgesteld. Zonder nadere vaststellingen over wat in die verhoren aan de orde is geweest dat van belang is voor de ontnemingszaak, kan de enkele omstandigheid dat deze getuigen in de strafzaak al door de rechter-commissaris zijn gehoord niet afdoen aan de onderbouwing van de getuigenverzoeken. Die verzoeken hebben immers betrekking op de omvang van door de betrokkene gemaakte kosten, bestaande uit betalingen aan (onder anderen) deze getuigen. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat uit de omstandigheid dat het hof deze betalingen wel heeft betrokken bij zijn schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, maar voor een veel geringer bedrag dan namens de betrokkene is aangevoerd, blijkt dat de betrokkene belang had bij zijn verzoeken.

J.H.J. Verbaan, april 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:366

Zaaknummer: 20/04341 P

Rechters: A.L.J. van Strien, M. Kuijer en V. van den Brink

Advocaten: Van Schaik

Wetsartikelen: 418 Sv, 518 Sv en 36e Sr

RECHTSPRAAK

Militaire zaak. Medeplegen van als militair opzettelijk een andere militair feitelijk aanranden, meermalen gepleegd.

Militaire zaak. Medeplegen van als militair opzettelijk een andere militair feitelijk aanranden, meermalen gepleegd.

Het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof inzake de stuiting van de verjaring van het recht tot strafvordering.

In cassatie zijn de volgende wettelijke bepalingen van belang:

- artikel 70 lid 1, aanhef en onder 2° Sr:

‘Het recht tot strafvordering vervalt door verjaring:

(...)

2°. in zes jaren voor de misdrijven waarop geldboete, hechtenis of gevangenisstraf van niet meer dan drie jaren is gesteld.’

- artikel 72 Sr:

‘1. Elke daad van vervolging stuit de verjaring, ook ten aanzien van anderen dan de vervolgde.

2. Na de stuiting vangt een nieuwe verjaringstermijn aan. Het recht tot strafvordering vervalt evenwel ten aanzien van overtredingen na tien jaren en ten aanzien van misdrijven indien vanaf de dag waarop de oorspronkelijke verjaringstermijn is aangevangen een periode is verstreken die gelijk is aan twee maal de voor het misdrijf geldende verjaringstermijn.’

Het hiervoor onder 3.2.1 vermelde feit is bij artikel 140 Wetboek van Militair Strafrecht strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld. Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2° Sr, is de verjaringstermijn in het onderhavige geval ten hoogste zes jaren, tenzij de verjaring wordt gestuit door een daad van vervolging als

bedoeld in artikel 72 lid 1 Sr, waarna op grond van artikel 72 lid 2 Sr een nieuwe verjaringstermijn aanvangt.

Een daad van vervolging in de zin van artikel 72 Sr die de verjaring stuit, betreft een daad die erop is gericht een voor tenuitvoerlegging vatbare beslissing van de rechter te verkrijgen (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN1014).

Het hof heeft het volgende vastgesteld. Op 11 september 2018 is namens de officier van justitie aan de verdediging per e-mail bericht dat de verdachte zou worden gedagvaard voor het onderhavige feit. Daarna heeft een nadere e-mailcorrespondentie plaatsgevonden waarbij onder meer afspraken met de verdediging zijn gemaakt in verband met de planning van de (inhoudelijke) behandeling van de zaak. Op 2 november 2018 heeft de voorzitter van de militaire kamer van de rechtbank een e-mailbericht gestuurd aan het openbaar ministerie waaruit valt op te maken dat de voorzitter in ieder geval vanaf die datum is betrokken bij het aanbrengen op een zitting van de zaak en bij de regievoering.

Het hof heeft geoordeeld dat dit samenstel van omstandigheden, resulterend in het, door het openbaar ministerie, 'betrekken van de voorzitter van de militaire kamer van de rechtbank in deze zaak bij dit planningsproces met het oog op het ter zitting aanbrengen van de strafzaak' – welke betrokkenheid blijkt uit het e-mailbericht van de voorzitter van 2 november 2018 – valt aan te merken als daad van vervolging, zoals bedoeld in artikel 72 Sr, waardoor de verjaring is gestuit. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is – mede in het licht van wat hiervoor onder 3.3.3 is vooropgesteld – niet onbegrijpelijk.

De beslissing

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:515

Zaaknummer: 20/02260

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: C. Grijzen

Wetsartikelen: 72 Sr

RECHTSPRAAK

Militaire zaak. Medeplegen van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd.

Militaire zaak. Medeplegen van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd.

Het cassatiemiddel klaagt dat het recht van de verdachte op een behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter in de zin van artikel 6 lid 1 EVRM is geschonden. Het voert daartoe aan dat een lid van de kamer die het bestreden arrest heeft gewezen ten tijde van de behandeling van de zaak formeel in dienst was van het openbaar ministerie Noord-Nederland.

In het onderhavige geval deed zich de uitzonderlijke situatie voor dat het militair lid van de militaire kamer van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden tijdens de behandeling van de zaak formeel in dienst was van het openbaar ministerie. Het cassatiemiddel is toegespitst op de vraag of dat dienstverband bij het openbaar ministerie tot gevolg heeft dat geen sprake was van een berechting door een onafhankelijke en onpartijdige rechter zoals bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel zijn de volgende verdragsrechtelijke en wettelijke bepalingen van belang.

- Artikel 6 lid 1 EVRM, dat in de Nederlandse vertaling luidt:

‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak (...) door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.’

- Artikel 14 lid 1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat voor zover hier van belang in de Nederlandse vertaling luidt:

‘Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn

burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie.’

- Artikel 68 lid 1 en 2 Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: Wet RO) luidt:

‘1. Het bestuur van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden vormt voor het behandelen en beslissen van zaken waarin door de militaire kamer van de rechtbank Gelderland vonnis is gewezen een meervoudige kamer onder de benaming van militaire kamer. Het bestuur bepaalt de bezetting van deze kamer.

2. De militaire kamer bestaat uit twee rechterlijke ambtenaren met rechtspraak belast en een militair lid, dat bij voorkeur behoort tot het krijgsmachtdeel waartoe de verdachte behoort of behoorde. Bij de behandeling van een zaak tegen verdachten van verschillende krijgsmachtdelen bepaalt de voorzitter van de kamer uit welk krijgsmachtdeel het militaire lid afkomstig is. Op het militaire lid zijn de artikelen 7, derde lid, 12 en 13 tot en met 13g van overeenkomstige toepassing. Tevens zijn de artikelen 44, eerste, vierde tot en met achtste en tiende lid, en 44a, eerste tot en met achtste en tiende lid, van de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren op dit lid van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat het bestuur van het gerecht wordt aangemerkt als zijn functionele autoriteit, dit lid voor de overeenkomstige toepassing van artikel 44, eerste en zevende lid, wordt gelijkgesteld met plaatsvervangers in hetzelfde gerecht, en de president van het gerecht ten aanzien van dit lid de bevoegdheid, bedoeld in artikel 44, zesde lid, uitoefent.’

- Artikel 44 Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren (hierna: Wrra) luidt, voor zover hier van belang:

‘1. Rechterlijke ambtenaren, met uitzondering van de plaatsvervangers, rechters in opleiding en officieren in opleiding, kunnen niet tevens advocaat of notaris zijn dan wel anderszins van het verlenen van rechtskundige bijstand een beroep maken.

(...).

3. Degene die als rechterlijk ambtenaar werkzaam is bij een tot het openbaar ministerie behorend parket, kan niet tevens werkzaam zijn als rechter-plaatsvervanger in een rechtbank of als raadsheer-plaatsvervanger in een gerechtshof. De eerste volzin is niet van toepassing gedurende de periode waarin aan hem voor het gemiddeld aantal uren per week waarvoor hij is aangesteld op zijn verzoek buitengewoon verlof is verleend.

4. Rechterlijke ambtenaren vervullen geen betrekkingen waarvan de uitoefening ongewenst is

met het oog op een goede vervulling van hun ambt of op de handhaving van hun onpartijdigheid en onafhankelijkheid of van het vertrouwen daarin.

5. Rechterlijke ambtenaren stellen de functionele autoriteit in kennis van de betrekkingen die zij buiten hun ambt vervullen. Zo mogelijk geschiedt de kennisgeving zodra het voornemen bestaat tot het gaan vervullen van de betrekking. Ook indien zij geen betrekkingen buiten het ambt vervullen, stellen zij de functionele autoriteit daarvan in kennis.

6. De functionele autoriteit beoordeelt of de vervulling van de betrekking ongewenst is met het oog op de in het vierde lid genoemde gronden. Ten aanzien van de met rechtspraak belaste rechterlijke ambtenaren, niet zijnde president, wordt deze bevoegdheid uitgeoefend door de president van het gerecht waar betrokkene werkzaam is. Ten aanzien van de rechterlijke ambtenaren die tevens president zijn van een rechtbank binnen het rechtsgebied van een gerechtshof, wordt deze bevoegdheid uitgeoefend door de president van dat gerechtshof. Ten aanzien van de rechterlijke ambtenaren die tevens president zijn van een gerechtshof, wordt deze bevoegdheid uitgeoefend door de president van de Hoge Raad.

7. Bij een kennisgeving als bedoeld in het vijfde lid, eerste volzin, worden de volgende gegevens gemeld:

- a. een korte omschrijving van de betrekking alsmede het soort bedrijf of instantie waar de betrekking wordt vervuld;
- b. de naam van het bedrijf of de instantie waar de betrekking wordt vervuld;
- c. de plaats waar de betrekking wordt vervuld;
- d. of de betrekking bezoldigd is of onbezoldigd;
- e. het tijdstip van aanvang en beëindiging van vervulling van de betrekking;
- f. de omvang van de betrekking in uren per maand; en
- g. de hoogte van de bezoldiging per jaar, aan te geven in categorieën;

met dien verstande dat de plaatsvervangers, in afwijking van de onderdelen f en g, van hun hoofdbetrekking de omvang en de hoogte van de bezoldiging niet behoeven te melden.

8. De kennisgevingen worden jaarlijks geactualiseerd.

(...)

10. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld over de

uitvoering van het vijfde, zevende en achtste lid.’

Uit het hiervoor weergegeven samenstel van bepalingen uit de Wet RO – in het bijzonder artikel 68 lid 2 Wet RO – en de Wvraa vloeit voort dat artikel 44 lid 3 Wvraa niet van overeenkomstige toepassing is op militaire leden van de militaire kamer. Dat betekent dat aan de hand van algemene uitgangspunten de vraag moet worden beantwoord of het dienstverband van mr. Souer bij het openbaar ministerie tot gevolg heeft dat geen sprake was van een berechting door een onafhankelijke en onpartijdige rechter zoals bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM. In dat verband is het volgende van belang.

In eerdere rechtspraak is vooropgesteld dat als algemeen uitgangspunt voorop staat dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling als rechter moet worden vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat hij ten aanzien van de verdachte een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij de verdachte daarover bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is. Er is geen algemene regel aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of sprake is van uitzonderlijke omstandigheden zoals hiervoor vermeld (vgl. HR 25 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC3785). Dit uitgangspunt geldt ook met betrekking tot het in artikel 68 lid 2 Wet RO bedoelde militaire lid van de militaire kamer van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden.

Met betrekking tot de vraag onder welke omstandigheden de vrees dat de rechter niet onpartijdig is objectief gerechtvaardigd is en aldus sprake is van een schending van artikel 6 lid 1 EVRM, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in zijn uitspraak van 15 december 2005, nr. 73797/01 (*Kyprianou/Cyprus*) het volgende overwogen:

‘118. The Court reiterates at the outset that it is of fundamental importance in a democratic society that the courts inspire confidence in the public and above all, as far as criminal proceedings are concerned, in the accused (see *Padovani v. Italy*, judgment of 26 February 1993, Series A no. 257-B, p. 20, § 27). To that end Article 6 requires a tribunal falling within its scope to be impartial. Impartiality normally denotes the absence of prejudice or bias and its existence or otherwise can be tested in various ways. The Court has thus distinguished between a subjective approach, that is endeavouring to ascertain the personal conviction or interest of a given judge in a particular case, and an objective approach, that is determining whether he or she offered sufficient guarantees to exclude any legitimate doubt in this respect (see *Piersack v. Belgium*, judgment of 1 October 1982, Series A no. 53, pp. 14-15, § 30, and *Grievés v. the United Kingdom [GC]*, no. 57067/00 (<https://hudoc.echr.coe.int/eng>), § 69, 16 December 2003). As to the second test, when applied to a body sitting as a bench, it means determining whether, quite apart from the personal conduct of any of the members of that

body, there are ascertainable facts which may raise doubts as to its impartiality. In this respect even appearances may be of some importance (see *Castillo Algar v. Spain*, judgment of 28 October 1998, Reports 1998-VIII, p. 3116, § 45, and *Morel v. France*, no. 34130/96 (<https://hudoc.echr.coe.int/eng>), § 42, ECHR 2000-VI). When it is being decided whether in a given case there is a legitimate reason to fear that a particular body lacks impartiality, the standpoint of those claiming that it is not impartial is important but not decisive. What is decisive is whether the fear can be held to be objectively justified (see *Ferrantelli and Santangelo v. Italy*, judgment of 7 August 1996, Reports 1996-III, pp. 951-52, § 58, and *Wettstein v. Switzerland*, no. 33958/96 (<https://hudoc.echr.coe.int/eng>), § 44, ECHR 2000-XII).

(...)

121. An analysis of the Court's case-law discloses two possible situations in which the question of a lack of judicial impartiality arises. The first is functional in nature: where the judge's personal conduct is not at all impugned, but where, for instance, the exercise of different functions within the judicial process by the same person (see *Piersack*, cited above), or hierarchical or other links with another actor in the proceedings (see court martial cases, for example, *Grieves*, cited above, and *Miller and Others v. the United Kingdom*, nos. 45825/99 (<https://hudoc.echr.coe.int/eng>), 45826/99 and 45827/99 (<https://hudoc.echr.coe.int/eng>), 26 October 2004), objectively justify misgivings as to the impartiality of the tribunal, which thus fails to meet the Convention standard under the objective test (see paragraph 118 above). The second is of a personal character and derives from the conduct of the judges in a given case. In terms of the objective test, such conduct may be sufficient to ground legitimate and objectively justified apprehensions as in *Buscemi*, cited above, but it may also be of such a nature as to raise an issue under the subjective test (see, for example, *Lavents*, cited above) and even disclose personal bias. In this context, therefore, whether a case falls to be dealt with under one test or the other, or both, will depend on the particular facts of the contested conduct.'

In zijn – in het hiervoor weergegeven citaat genoemde – uitspraak van 1 oktober 1982, nr. 8692/79 (*Piersack/België*) heeft het EHRM het volgende overwogen met betrekking tot de opvolging van functies bij het openbaar ministerie en in de rechterlijke macht:

'30. (...)

(b) It would be going too far to the opposite extreme to maintain that former judicial officers in the public prosecutor's department were unable to sit on the bench in every case that had been examined initially by that department, even though they had never had to deal with the case themselves. So radical a solution, based on an inflexible and formalistic conception of the

unity and indivisibility of the public prosecutor's department, would erect a virtually impenetrable barrier between that department and the bench. It would lead to an upheaval in the judicial system of several Contracting States where transfers from one of those offices to the other are a frequent occurrence. Above all, the mere fact that a judge was once a member of the public prosecutor's department is not a reason for fearing that he lacks impartiality; the Court concurs with the Government on this point.

(...)

(d) (...) If an individual, after holding in the public prosecutor's department an office whose nature is such that he may have to deal with a given matter in the course of his duties, subsequently sits in the same case as a judge, the public are entitled to fear that he does not offer sufficient guarantees of impartiality.'

In het licht van deze rechtspraak bezien en gelet op de specifieke feiten en omstandigheden van het onderhavige geval, levert het feit dat mr. Souer ten tijde van de behandeling van de zaak van de verdachte in dienst was bij het openbaar ministerie niet een uitzonderlijke omstandigheid op als hiervoor onder 2.4.3 bedoeld. Daarbij neemt de Hoge Raad onder meer in aanmerking dat deze dienstbetrekking louter een formeel karakter had. Mr. Souer was voor zijn volledige arbeidsduur gedetacheerd bij het Commando Zeestrijdkrachten als actief dienend reservist. Uit de bij de voorzitter van het hof ingewonnen inlichtingen blijkt dan ook dat mr. Souer na 22 mei 2015 niet meer werkzaam is geweest bij het openbaar ministerie en hij daarna ook geen enkel contact meer heeft gehad met het openbaar ministerie, anders dan over verlengingen van zijn detacheringsovereenkomst, terwijl de behandeling van de zaak in hoger beroep medio 2020 plaatsvond.

Een en ander brengt mee dat – anders dan het cassatiemiddel betoogt – de enkele omstandigheid dat mr. Souer deel uitmaakte van de kamer die de verdachte heeft veroordeeld, geen grond biedt voor gerechtvaardigde vrees voor een gebrek aan onpartijdigheid van het gerecht als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:513

Zaaknummer: 20/02246

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: C. Grijzen

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Vervolgingsuitlevering opgeëiste persoon naar Israël ter zake van de verdenking van verstrekken en uitvoer van MDMA en deelneming aan criminele organisatie die het plegen van deze feiten tot oogmerk heeft.

Vervolgingsuitlevering opgeëiste persoon naar Israël ter zake van de verdenking van verstrekken en uitvoer van MDMA en deelneming aan criminele organisatie die het plegen van deze feiten tot oogmerk heeft.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de opgeëiste persoon door zijn uitlevering niet zal worden blootgesteld aan het risico van een flagrante inbreuk op het recht op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Het oordeel van de rechtbank houdt in dat de omstandigheid dat de opgeëiste persoon sinds 15 of 16 november 2016 in afwachting is geweest van de voortzetting van de strafvervolgung door de Israëlische justitiële autoriteiten, niet leidt tot de vaststelling dat er ten aanzien van de opgeëiste persoon sprake is van dreiging van een flagrante inbreuk op artikel 6 lid 1 EVRM. Hierin ligt besloten dat naar het oordeel van de rechtbank dit tijdsverloop, voor zover dat al zou kunnen leiden tot de vaststelling van een schending van het recht op berechting binnen een redelijke termijn, niet met zich brengt dat de opgeëiste persoon wordt blootgesteld aan het risico van een flagrante inbreuk op artikel 6 lid 1 EVRM en/of artikel 14 lid 1 IVBPR, in de zin van 'a breach of the principles of a fair trial guaranteed by Article 6 which is so fundamental as to amount to a nullification, or destruction of the very essence, of the right guaranteed by that Article'. Die oordelen getuigen niet van een onjuiste rechtsopvatting en zijn, ook in het licht van wat namens de opgeëiste persoon naar voren is gebracht, niet onbegrijpelijk. Dat betekent overigens dat de rechtbank ook niet hoeft te beoordelen of de opgeëiste persoon na zijn uitlevering een rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 EVRM respectievelijk artikel 2 lid 3 aanhef en onder a IVBPR ter beschikking staat.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:501

Zaaknummer: 21/04528

Rechters: E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.J. Borgers en J. de Hullu

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Was er op het moment van de beslissing van de rechtbank sprake van een verdenking van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd?

Was er op het moment van de beslissing van de rechtbank sprake van een verdenking van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd?

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, de klaagschriften – die strekken tot opheffing van de op banktegoeden ten name van de klagsters gelegde conservatoire beslagen – ongegrond heeft verklaard.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag als bedoeld in artikel 94a lid 1 of lid 2 Sv, dient de rechter te onderzoeken a. of er op het moment van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter aan de klagster, als verdachte, een verplichting tot betaling van een geldboete of de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

De rechtbank heeft geoordeeld dat een verdenking van het ‘medeplegen van overtreding van artikel 1, lid 1 onder a en/of b van de Wet op de kansspelen’ kan worden aangemerkt als de in artikel 94a lid 1 of lid 2 Sv omschreven verdenking van een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd. Het oordeel dat sprake is van een verdenking ‘van een misdrijf’ is ontoereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat artikel 36 Wok, wat betreft het niet naleven van de in artikel 1 lid 1 aanhef en onder a en b Wok neergelegde voorschriften, slechts als misdrijf kwalificeert de gedragingen in strijd met het in artikel 1 lid 1 aanhef en onder a Wok neergelegde voorschrift ‘voorzover zij opzettelijk zijn begaan’ en de rechtbank niets heeft overwogen over de verdenking van het opzettelijk begaan van dat feit door de klagsters. Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld.

Opmerking verdient nog het volgende. Op grond van artikel 94a lid 1 en 2 Sv is voor het leggen van de in die bepalingen bedoelde conservatoire beslagen vereist dat sprake is van een verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor 'een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd'. Uit deze bewoordingen van artikel 94a lid 1 en 2 Sv en de hiervoor onder 2.3.2 weergegeven totstandkomingsgeschiedenis blijkt dat aan deze toepassingsvoorwaarde kan worden voldaan door eventuele strafverhogende omstandigheden in aanmerking te nemen. Een voorbeeld van zo'n omstandigheid is dat op grond van artikel 23 lid 7 Sr bij veroordeling van een rechtspersoon, indien de voor het feit bepaalde boetecategorie geen passende bestraffing toelaat, aan die rechtspersoon een geldboete kan worden opgelegd tot het bedrag van de naast gelegen hogere categorie. Dat betekent voor dit geval dat aan een rechtspersoon 'een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd' in de zin van artikel 94a lid 1 en 2 Sv bij een veroordeling voor het misdrijf van het opzettelijk begaan van overtreding van het in artikel 1 lid 1 aanhef en onder a Wok neergelegde voorschrift op grond van artikel 2 lid 3 WED in samenhang met artikel 6 lid 1 aanhef en onder 2° WED, ook al wordt dat feit op zichzelf bedreigd met een geldboete van ten hoogste de vierde categorie.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen van de rechtbank tot ongegrondverklaring van de klaagschriften van [klaagster 1] B.V., [klaagster 2] B.V. en [klaagster 3] B.V. ten aanzien van het op grond van artikel 94a Sv gelegde beslag op (buitenlandse) bankrekeningen, wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:507

Zaaknummer: 19/04028

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Vordering benadeelde partij met betrekking tot gestolen maar teruggevonden parfumflessen.

Vordering benadeelde partij met betrekking tot gestolen maar teruggevonden parfumflessen.

Het cassatiemiddel komt op tegen de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij DA Drogist Buitenhof en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, voor zover die zien op schadevergoeding voor achttien flessen parfum die door de politie zijn teruggegeven aan de benadeelde partij.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden als voldoende verband bestaat tussen het bewezen verklaarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Voor de beantwoording van de vraag of zo'n verband bestaat, zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend (vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.3.1).

Het hof is kennelijk ervan uitgegaan dat de verpakkingen van de gestolen flessen parfum onbeschadigd waren toen de flessen door de politie zijn teruggevonden. Het hof heeft mede op grond van wat namens de benadeelde partij is aangevoerd verder als vaststaand aangenomen dat die flessen na teruggave aan de benadeelde partij – een winkelbedrijf – onverkoopbaar waren geworden doordat door handelen van de politie de verpakkingen zijn komen te ontbreken of waren voorzien van stickers van de politie. Dat oordeel is, ook in het licht van wat de raadsman heeft aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Het hof heeft verder vastgesteld dat de aldus aan de benadeelde partij teruggegeven flessen parfum geen restwaarde hadden. Met zijn overweging dat 'dit op zichzelf onweersproken (is) gebleven' heeft het hof – niet onbegrijpelijk – tot uitdrukking gebracht dat door de raadsman niet is aangevoerd dat, ondanks dat de flessen parfum onverkoopbaar waren, zij niettemin restwaarde hadden. Het oordeel van het hof is, mede gelet daarop, toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het hof heeft verder geoordeeld dat de schade die de benadeelde partij met betrekking tot

deze flessen parfum heeft geleden kan worden aangemerkt als rechtstreekse schade als bedoeld in artikel 51f lid 1 Sv, waarbij het hof heeft overwogen dat de schade ‘in de eerste plaats’ door het bewezen verklaarde handelen van de verdachte is veroorzaakt. Dit oordeel getuigt, gelet op wat hiervoor onder 2.3 is overwogen, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af dat de schade mede het gevolg is van, zoals het hof kennelijk heeft aangenomen, het handelen van de politie in het kader van het strafrechtelijk onderzoek naar de bewezen verklaarde feiten (vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2335). Ook in zoverre faalt het cassatiemiddel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:403

Zaaknummer: 20/03436

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en T. Kooijmans

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

**Profijtontneming uit opiumdelicten, ‘voldoende
aanwijzingen’ dat betrokkene wederrechtelijk verkregen
voordeel heeft verkregen uit soortgelijke feiten als bedoeld
in artikel 36e lid 2 Sr.**

***Profijtontneming uit opiumdelicten, ‘voldoende aanwijzingen’ dat
betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel heeft verkregen uit
soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36e lid 2 Sr.***

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het oordeel van het hof dat er ‘voldoende aanwijzingen’ zijn dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het telen van hennep in de periode voorafgaand aan 15 april 2015, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft overwogen dat voldoende aanwijzingen bestaan dat de betrokkene samen met één andere persoon een ander strafbaar feit heeft begaan dan in de strafzaak is bewezen verklaard, te weten het telen van hennep in de periode van 10 oktober 2014 tot 15 april 2015. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat buiten redelijke twijfel kan worden vastgesteld dat de betrokkene in de betreffende periode met een ander in de woning aan de [a-straat 1] te Amsterdam hennep heeft geteeld. De voldoende aanwijzingen dat de betrokkene dit feit heeft begaan, kunnen echter niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden, zoals onder 2.2 weergegeven. Gelet hierop is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:472

Zaaknummer: 21/00007

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Rijden terwijl verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, artikel 9.2 WVV 1994. Bewijsklacht.

Rijden terwijl verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, artikel 9.2 WVV 1994. Bewijsklacht.

Het eerste cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd nu uit de bewijsvoering van het hof niet zonder meer kan worden afgeleid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte aan hem is toegezonden en door hem is ontvangen.

Om tot een bewezenverklaring van een op artikel 9 lid 2 eerste volzin Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) toegesneden tenlastelegging te kunnen komen, zal uit de bewijsvoering allereerst moeten blijken dat het rijbewijs van de verdachte ongeldig is verklaard, het desbetreffende besluit is bekendgemaakt aan de verdachte en van kracht was doordat zeven dagen zijn verlopen na die bekendmaking (vgl. artikel 3:40 en 3:41 Algemene wet bestuursrecht respectievelijk artikel 124 lid 3 en 132 lid 4 WVV 1994). Dat aan dit vereiste is voldaan kan bijvoorbeeld blijken uit een mededeling van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen aan de houder van het rijbewijs, waarin het besluit is weergegeven, alsmede een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en op welke wijze verzending van die mededeling aan de houder van het rijbewijs heeft plaatsgevonden. (Vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1146.)

Gelet op het bovenstaande is de bewezenverklaring ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede en het derde cassatiemiddel niet nodig.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:470

Zaaknummer: 21/00367

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters en R.I. Takens

Wetsartikelen: 9 WVV

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Ontvankelijkheid OM in de vervolging bij recidiveregeling artikel 123b WvW 1994.

OM-cassatie. Ontvankelijkheid OM in de vervolging bij recidiveregeling artikel 123b WvW 1994.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van de beginselen van een goede procesorde.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat in artikel 167 lid 1 Sv aan het openbaar ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het openbaar ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde. (Vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280.)

Zo'n uitzonderlijk geval doet zich onder meer voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet terwijl geen redelijk handelend lid van het openbaar ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. In het geval van een zodanige, aperte onevenredigheid van de vervolgingsbeslissing is de (verdere) vervolging onverenigbaar met het verbod van willekeur. Aan het oordeel dat het openbaar ministerie om deze reden in de vervolging van een verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard, dienen zware motiveringseisen te worden gesteld. (Vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:7.)

Deze rechtspraak strekt ertoe dat, als het openbaar ministerie met de beslissing tot (voortzetting van de) vervolging een zaak ter beoordeling aan de rechter heeft voorgelegd, alleen uitzonderlijke met die vervolgingsbeslissing samenhangende omstandigheden beletten dat de rechter een inhoudelijk oordeel velt over de in de tenlastelegging vervatte

beschuldiging door de beraadslaging over de in artikel 350 Sv genoemde vragen. (Vgl. HR 29 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1633.)

Het hof heeft vastgesteld dat een onherroepelijke veroordeling ter zake van het ten laste gelegde feit tot gevolg heeft dat het rijbewijs van de verdachte van rechtswege zijn geldigheid verliest op grond van artikel 123b Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994). Het hof heeft vervolgens geoordeeld dat gelet op dit gevolg – in samenhang met de door het hof genoemde bijzondere omstandigheden van het geval zoals weergegeven onder 2.2.2 – sprake is ‘van een zodanige, aperte onevenredigheid van de vervolgingsbeslissing dat de (verdere) vervolging onverenigbaar is met het verbod van willekeur’. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd in het licht van de voor deze beslissing geldende zware motiveringseisen.

De Hoge Raad neemt hierbij het volgende in aanmerking. De omstandigheid dat – zoals in deze zaak – een verdachte al op grond van bestuursrechtelijke maatregelen, die strekken tot bevordering van de verkeersveiligheid, een onderzoek naar de rijgeschiktheid heeft ondergaan en vervolgens een zogenoemde EMA-cursus heeft gevolgd als voorwaarde voor het terugkrijgen van het ingevorderde rijbewijs, brengt niet met zich dat de beslissing om de verdachte te vervolgen wegens – kort gezegd – het herhaald rijden onder invloed apert onevenredig is. Weliswaar heeft de regeling van artikel 123b WVV 1994 in dit geval bij een onherroepelijke veroordeling tot gevolg dat de geldigheid van het rijbewijs, dat op grond van bestuursrechtelijke maatregelen zoals hiervoor genoemd weer in het bezit is gekomen van de verdachte, komt te vervallen, maar daaruit volgt niet dat – gelet op onder meer het belang van normhandhaving door berechting door de strafrechter – iedere grond voor vervolging wegens rijden onder invloed ontbreekt. Daarbij staat in een geval als het onderhavige niets eraan in de weg dat de strafrechter, wanneer hij daartoe aanleiding ziet, het gevolg dat door de regeling van artikel 123b WVV 1994 wordt verbonden aan de veroordeling indien deze onherroepelijk wordt, als relevante omstandigheid bij de strafoplegging betreft (vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2350).

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:401

Zaaknummer: 20/02517

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Wetsartikelen: 123b WVV

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag op auto onder zoon (verdachte in strafrechtelijk onderzoek) van klagster.

Beklag, beslag op auto onder zoon (verdachte in strafrechtelijk onderzoek) van klagster.

Het eerste cassatiemiddel klaagt in de kern dat de rechtbank heeft miskend dat sprake was van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552ab Sv. Het tweede cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat niet aannemelijk is geworden dat de klagster redelijkerwijs als rechthebbende van de in beslag genomen auto kan worden aangemerkt. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De rechtbank heeft het klaagschrift strekkende tot teruggave van de auto aan de klagster opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. Dat oordeel is onjuist nu die auto onderdeel is van een op de voet van artikel 74 Sr tussen de zoon van de klagster en de officier van justitie afgesloten transactie om strafvervolgning te voorkomen. Uit artikel 552ab Sv zoals dat luidde tot de inwerkingtreding van de Wet OM-afdoening, in samenhang met de overgangsbepaling in artikel XI van die wet, volgt dat artikel 552ab Sv ook in gevallen als dit van toepassing is gebleven. Het eerste cassatiemiddel klaagt daarover terecht. Dit hoeft echter op grond van het volgende niet tot cassatie te leiden.

Op grond van de stukken kan in cassatie ervan worden uitgegaan dat de auto op grond van artikel 94 Sv onder de zoon van de klagster in beslag is genomen

In een dergelijk geval moet de rechter bij de beoordeling van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552ab Sv van een belanghebbende die stelt dat het in beslag genomen voorwerp hem toekomt, beoordelen of die belanghebbende redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp kan worden aangemerkt (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.11 met betrekking tot artikel 552a Sv).

De rechtbank heeft in de kern aan de ongegrondverklaring van het klaagschrift ten grondslag gelegd dat niet aannemelijk is geworden dat de klagster redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van de auto kan worden aangemerkt en dat de enkele stelling van klagster dat zij de

auto heeft gefinancierd daartoe niet voldoende is. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook niet onbegrijpelijk, mede gelet op de door de rechtbank vastgestelde gang van zaken bij de aankoop van de auto.

Nu de rechtbank aldus bij de beoordeling van het klaagschrift de juiste maatstaf heeft toegepast, heeft de klaagster onvoldoende belang bij haar klacht dat de rechtbank heeft miskend dat sprake was van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552ab Sv.

De cassatiemiddelen falen en de Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:457

Zaaknummer: 21/00670

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: B.K. Hummen

Wetsartikelen: 552ab Sv

RECHTSPRAAK

Profijtontneming uit telen hennep? OM-cassatie. Geerings-jurisprudentie.

Profijtontneming uit telen hennep? OM-cassatie. Geerings-jurisprudentie.

Het cassatiemiddel klaagt onder verwijzing naar EHRM 1 maart 2007, nr. 30810/03 (*Geerings/Nederland*) over het oordeel van het hof dat de vrijspraak van het op of omstreeks 23 april 2015 telen van hennepplanten eraan in de weg staat dat een ontnemingsmaatregel kan worden opgelegd voor het telen van hennep in de periode vóór 23 april 2015.

De betrokkene is vrijgesproken van het telen van hennep 'op of omstreeks 23 april 2015'. Deze vrijspraak heeft dus geen betrekking op de daaraan voorafgaande periode, waarin volgens de vaststellingen van de politierechter een hennepoogst zou hebben plaatsgevonden. Het oordeel van het hof dat de politierechter bij de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte voordeel heeft betrokken dat zou zijn verkregen door een feit waarvan de betrokkene is vrijgesproken getuigt dan ook van een onjuiste rechtsopvatting.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:365

Zaaknummer: 20/04427

Rechters: V. van den Brink, M. Kuijer en T. Kooijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opzettelijk aanwezig hebben hennep?

Opzettelijk aanwezig hebben hennep?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte de hennepplanten ‘opzettelijk’ aanwezig heeft gehad, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat zich op 15 april 2015 in de woning aan de [a-straat 1] te Amsterdam een hoeveelheid van in totaal 128 hennepplanten bevond, dat die woning op dat moment werd gehuurd door de verdachte en dat de verdachte vanaf 18 september 2014 tot en met 8 oktober 2015 in de gemeentelijke basisadministratie op het voornoemde adres stond ingeschreven. Het hof heeft verder, naar aanleiding van het verweer van de verdachte dat door een onderhuurder een hennepplantage in de woning zou zijn aangelegd, geoordeeld dat om meerdere redenen niet aannemelijk is geworden dat de verdachte de woning aan de [a-straat 1] te Amsterdam heeft onderverhuurd. In een en ander ligt als oordeel van het hof besloten dat het niet anders kan dan dat de verdachte – ongeacht of hij zelf woonachtig was in de woning aan de [a-straat 1] dan wel op een ander adres – de zich in de woning bevindende hennepplanten opzettelijk aanwezig had. Dat oordeel is, ook in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd, niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt en de Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:471

Zaaknummer: 21/00008

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 3c Opw

RECHTSPRAAK

Post-Keskin. Verzoek tot horen getuige met betrekking tot gebruik van geweld door verdachte is afgewezen omdat horen niet noodzakelijk is.

Post-Keskin. Verzoek tot horen getuige met betrekking tot gebruik van geweld door verdachte is afgewezen omdat horen niet noodzakelijk is.

De cassatiemiddelen klagen in de kern dat de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van [betrokkene 1] als getuige niet verenigbaar is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige, waaraan door de verdediging onder meer ten grondslag is gelegd dat de eerder afgelegde verklaring van die getuige een belastende strekking heeft, is niet zonder meer begrijpelijk. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat het hof de bewezenverklaring heeft aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaring van [betrokkene 1] zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet ervan blijkt heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576). De cassatiemiddelen slagen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het ten laste gelegde en de strafoplegging, in welke vernietiging niet is begrepen de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van benadeelde, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:341

Zaaknummer: 20/02766

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: P.M. Iwema

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Mensenhandel. Onvindbare getuige post-Keskin.

Mensenhandel. Onvindbare getuige post-Keskin.

Het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van de feiten 1 en 2. Het klaagt dat het gebruik van de door de getuige afgelegde verklaring voor het bewijs onverenigbaar is met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM, omdat de verdediging het ondervragingsrecht niet heeft kunnen uitoefenen.

Het hof heeft kennelijk – en in cassatie onbestreden – geoordeeld dat er een goede reden bestond voor het niet kunnen uitoefenen van het ondervragingsrecht met betrekking tot de getuige [getuige], namelijk dat de getuige blijkens het onder 2.3.2 weergegeven proces-verbaal van de raadsheer-commissaris onvindbaar is gebleken. Het hof heeft de eerder door [getuige] afgelegde verklaring over de agressieve en dwingende houding van de verdachte jegens [aangeefster 1] en [aangeefster 2], die [getuige] als au pair heeft waargenomen, gebruikt voor het bewijs (bewijsmiddel 8). Met betrekking tot dit gebruik heeft het hof onder meer geoordeeld dat de bewezenverklaring van de feiten 1 en 2 niet in overwegende mate steunt op die verklaring, gelet op de andere bewijsmiddelen, waaronder de verklaring van de verdachte (bewijsmiddel 14), de verklaringen van de aangeefsters [aangeefster 1] (bewijsmiddelen 1-4) en [aangeefster 2] (bewijsmiddelen 5-7) en de WhatsApp-berichten (bewijsmiddelen 9-11). Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Kennelijk heeft het hof daarnaast de omstandigheid dat deze bewijsmiddelen de inhoud van de voor het bewijs gebruikte getuigenverklaring van [getuige] ondersteunen, in aanmerking genomen bij zijn onderzoek naar de betrouwbaarheid van die verklaring. Gelet op dit een en ander getuigt het in de overwegingen van het hof besloten liggende oordeel dat de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces, ook zonder dat er nog andere compenserende factoren waren, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is evenmin onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De overige cassatiemiddelen

De overige cassatiemiddelen worden verworpen en afgedaan met artikel 81 RO.

De beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-03-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:402

Zaaknummer: 20/03867

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 6 EVRM